

reglen). Visse af disse bestemmelser svarer i vidt omfang til, hvad der gælder om udlevering til EU-medlemsstater, jf. f.eks. § 6, der svarer til § 10 h om udlevering, hvis der er fare for, at den pågældende vil blive udsat for forfølgelse eller tortur mv. Andre af bestemmelserne adskiller sig derimod fra, hvad der gælder om udlevering til EU-medlemsstater, f.eks. § 7 om tilfælde, hvor udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Efter § 7 kan udlevering ikke ske i sådanne tilfælde, hvorimod det efter § 10 i alene er muligt at udsætte udleveringen i disse tilfælde.

I udleveringslovens §§ 11-18 (kapitel 3) er fastsat regler om behandlingen af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union. Det fremgår heraf bl.a., at spørgsmålet om udlevering afgøres af justitsministeren, og at et eventuelt samtykke fra den pågældende til udlevering alene indebærer et afkald på adgangen til at indbringe spørgsmålet om udleveringens lovlighed for domstolene og dermed en fremskyndelse af det tidspunkt, hvor udleveringen kan iværksættes.

5.2. *Aftalen mellem EU og Schweiz om Schweiz' associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne*

I forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i De Blandede Udvalg med deltagelse af henholdsvis Norge og Island og Schweiz den 26. oktober 2004 vedtog Rådet to rådsafgørelser om undertegnelse af en aftale mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne.

I forbindelse med godkendelsen af Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet blev der i selve aftalen (som bilag) opstillet lister over retsakter, afgørelser og erklæringer, som anses for at være en videreudvikling af Schengen-samarbejdet, og som Schweiz skal gennemføre og anvende, for så vidt de erstatter og/eller udbygger tilsvarende bestemmelser i konventionen om gennemførelse af aftalen om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet i Schengen den 19. juni 1990 (Schengen-konventionen).

På listen findes bl.a. bestemmelserne i konventionen fra 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og bestemmelserne i konventionen fra 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, jf. Rådets afgørelse 2003/169/RIA af 27. februar 2003, der fastslår, at samtlige bestemmelser i 1995-konventionen og artikel 2, 6, 8, 9 og 13 samt artikel 1, i det

omfang den er relevant for de andre artikler, i 1996-konventionen udgør en udvikling af Schengen-reglerne. Den nævnte afgørelse knytter sig til den aftale, der den 17. maj 1999 blev indgået mellem Den Europæiske Union og Island og Norge om disse landes associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne. Aftalen med Schweiz indebærer således, at disse regler skal finde anvendelse ved udlevering mellem EU-medlemsstaterne (herunder Danmark) og Schweiz. 1995-konventionen og de nævnte bestemmelser i 1996-konventionen foreslås medtaget som *bilag 1 og 2* til udleveringsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 14 og 15.

1995-konventionen blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere mv. (International Strafferet), og 1996-konventionen blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 417 af 10. juni 1997 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere (Gennemførelse af EU-udleveringskonventionen). Disse regler er senere ændret, idet udleveringsordningen mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union er blevet yderligere udbygget med indførelsen af den europæiske arrestordre, jf. lov nr. 433 af 10. juni 2003.

Formålet med 1995-konventionen er at indføre en forenklet procedure ved udlevering mellem EU-medlemsstater, når den person, der begæres udleveret, samtykker i udleveringen. Samtykket til udlevering skal meddeles i retten. Forenklingen sker i form af mere direkte kontakt mellem de berørte staters kompetente myndigheder og en mere hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagsgangen. 1957-konventionen, jf. pkt. 2.1 ovenfor, finder fortsat anvendelse i de tilfælde, hvor personen eller den anmodede stat ikke samtykker i udleveringen.

Formålet med 1996-konventionen er at lempe en række af de materielle betingelser for udlevering mellem medlemsstaterne. Konventionen indebærer således, at udlevering kan ske for forbrydelser med en mindre strafferamme end efter 1957-konventionen. Endvidere skal udlevering som udgangspunkt bl.a. ikke kunne nægtes med henvisning til, at der er indtrådt forældelse efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat.

De relevante bestemmelser i de to konventioner er beskrevet nærmere i de specielle bemærkninger til forslaget til udleveringslovens § 21 b (lovforslagets § 1, nr. 13).

5.3. *Lovforslagets udformning*

Som det fremgår ovenfor under pkt. 5.2, er der i bilaget til aftalen med Schweiz en liste over de retsakter,